

Phần 4

Chương 13

Từ sau khi thì thầm câu hứa hẹn kia, Thịnh Thừa Quang đối với Tử Thời ngày càng nuông chiều.

Trước đây Tử Thời từng nói với anh không muốn đi làm, muốn ở nhà vẽ tranh, lúc đó Thịnh Thừa Quang còn dạy bảo rằng cô quá yếu ớt, nhưng bây giờ... Cô không muốn đến công ty thì sẽ không đi, nếu công ty Thiên Thần thúc giục cô nộp phần kịch bản chuyển thể, thì Thịnh tổng sẽ trực tiếp trả lời rằng: “Gần đây tác giả có việc rất quan trọng, việc chuyển thể kịch bản giao cho người biên kịch chuyên nghiệp làm đi.”

Người của Thiên Thần tròn tròn mắt: lúc đầu kiên trì yêu cầu mời tác giả tham dự chuyển thể kịch bản cũng là Thịnh tổng ngài mà!

Thịnh Thừa Quang: phải, cho nên tôi có quyền chấm dứt lời mời chứ sao.

Về phần Tử Thời... Kỳ thực cô cũng không có quan tâm chuyện công việc này lắm. Trước đây cô hăng hái nỗ lực cũng vì muốn lấy niềm vui của Thịnh Thừa Quang, bây giờ anh dung túng cô, cô liền bỏ tay lên đầu ngay cả vẽ tranh cũng ngừng, cả ngày việc gì cũng không làm, chỉ vây quanh anh.

Kỳ thực như vậy là không đúng, nhưng mà... Để anh nuôi cô đi, Thịnh Thừa Quang thầm nghĩ trong lòng, cô ngốc như vậy mà.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này anh phải đi công tác, ra nước ngoài hơn một tháng, để cô mỗi ngày phải ra ngoài đi làm một mình anh cũng không yên tâm.

Nhưng mà cứ giấu cô trong nhà như vậy, Thịnh Thừa Quang cảm thấy vẫn chưa yên tâm nên cố ý bay trở về một lần: ở trên máy bay mười mấy giờ, phong trần mệt mỏi chạy về, nấu cho cô bữa cơm, làm thêm nhiều món bỏ vào tủ lạnh, mấy ngày kế tiếp cô lấy ra hâm nóng lên là có thể ăn. Thời gian còn lại cũng không đủ cho hai người triền miên lấy một lần, Thịnh Thừa Quang ôm cô trong lòng dứt cơm ăn, vội vàng hôn nhẹ cô, rồi phải ra sân bay ngay lập tức, ngồi thêm mười mấy giờ nữa bay trở lại công tác.

Hằng ngày Tử Thời ở trong nhà đếm ngón tay tính lúc anh trở về, thời gian còn lại một ngày ba bữa luyện tập nấu ăn.

Ngày đó, đợi cho đến lúc Thịnh Thừa Quang trở về, Tử Thời đã trải qua thời gian dốc sức chuẩn bị và luyện tập. Long trọng làm một bàn gồm ba món ăn một món canh: rau trộn dưa chuột, cá nước rau diếp, chính giữa bàn lớn là một đĩa lớn cá ngừ và rau xà lách, dưa chuột, quả thánh nữ trộn salad, còn có một bát canh... vẫn là canh cà chua trứng giống như cũ.

Thịnh Thừa Quang xách va li hành lý nhìn bàn thức ăn này, yên lặng đưa tay xoa xoa đầu cô.

Cái người hai mắt sáng lóng lánh đang chờ được khen ngợi kia ngay lập tức tiu nghỉ cup cái đuôi xuống.

“Em đi gọi ít đồ bên ngoài về ăn.” Cô vừa nói xong đã muốn chạy đi.

Thịnh Thừa Quang buông tay “Bịch” một tiếng bỏ lại va li hành lý, nhanh mắt kéo tay cô lại, vừa nhìn - sao lại nước mắt lưng tròng rồi?

“Anh còn chưa nói em cái gì, sao lại uất ức lên thế?” Ngón tay anh nâng cằm cô, dịu dàng trêu chọc.

Tử Thời đúng là cảm thấy uất ức! Vừa uất ức lại vừa lo lắng.

Uất ức là mình đã cố gắng như vậy, sợ là mình cố gắng hết sức vẫn làm không tốt. Cô sợ mất anh.

Thịnh Thừa Quang đáng thương, vừa mệt mỏi trở về, còn chưa kịp thả lỏng nghỉ ngơi do chênh lệch múi giờ, đã phải ôm cô dỗ dành trước.

Đề chân thành biểu hiện không chê đồ ăn cô nấu, anh lập tức ngồi xuống ăn một ít đồ ăn trên bàn - không có cơm, cô gái ngốc của anh hoàn toàn quên mất mục đích của nồi cơm điện chỉ dùng để nấu cơm, ném luôn chuyện nấu cơm ra ngoài chín tầng mây.

Thịnh Thừa Quang ôm cô trong ngực, bản thân tự ăn hai miếng liền dứt cho cô một miếng, cô vừa ăn vừa rơi nước mắt, yếu ớt vô cùng, Thịnh Thừa Quang cảm thấy cô bé này cố tình bày ra dáng vẻ làm anh đau lòng muốn nâng trong lòng bàn tay, một câu nói nặng lời cũng không nỡ nói cô, cứ ôm cô trong ngực như vậy dụ dỗ dứt cho cô... Cô không chịu ăn, anh cũng không ăn, dứt khoát bế cô vào trong phòng ngủ.

Tử Thời bị anh đặt trên giường, tay lại vòng quanh cổ anh không chịu buông ra, Thịnh Thừa Quang bị cô dính lấy làm trái tim tan chảy, hôn lên vành tai khéo léo đáng yêu của cô, anh nhỏ giọng cười nói với cô: “Em phải để cho anh đi tắm chứ? Hay là...” anh xấu xa trêu chọc cô: “Em muốn theo anh tắm cùng nhau?”

Cô ngốc của anh, rõ ràng mắc cỡ đỏ bừng mặt nhưng vẫn không chịu buông tay, sau đó do dự một chút, vậy mà gật đầu một cái.

Chắc là thật sự rất nhớ anh, bình thường xấu hổ như vậy, thế mà hôm nay lại bằng lòng.

Thịnh Thừa Quang cảm động trong lòng nóng hằm hập.

Cảm động như vậy, đương nhiên muốn dùng hết sức bắt nạt cô! Thịnh Thừa Quang lột sạch cô bế vào trong bồn tắm đầy nước ấm, để quỳ xuống trong đó, cái móng yêu kiều vênh lên, anh từ phía sau chiếm lấy cô dùng sức va chạm,

còn mở miệng tà ác trêu chọc cô: “Lâu rồi không cho em ăn, thèm ăn đúng không?”

“Ừ...” Tử Thời bị anh đòi lấy cả người như nhũn ra, không nói nên lời chỉ có thể rên hừ hừ, chịu đựng anh hơn một tháng không phát tiết dục vọng, bụng dưới vừa trướng lại vừa căng, giống như rót vào rất nhiều nước nóng, rất thoải mái lại rất không thoải mái.

Thịnh Thừa Quang mạnh mẽ một mạch xông vào bên trong cô, chạm vào khối non mềm kia dùng sức cọ xát, Tử Thời nằm sấp trong bồn tắm nhắm mắt lại ra sức lắc đầu, cơ thể trắng như tuyết run rẩy, không nói được câu nào, anh lại không chịu tha cho cô, cầm hai tay cô xoay ra phía sau, một tay anh nắm lấy kéo ra sau, cô bị buộc phải ưỡn ngực quỳ thẳng.

“Nói chuyện!” Anh vươn đến, bá đạo cắn lỗ tai cô, “Có phải hay không rất muốn anh?”

Cả người Tử Thời đều đỏ, gật đầu run rẩy đáp: “... Muốn... Rất muốn rất muốn...”

Thịnh Thừa Quang rất hài lòng với câu trả lời của cô, dưới thân động tác va chạm mạnh mẽ làm bọt nước trong bồn tắm văng khắp nơi, cô kêu lên vừa đau đớn lại vừa hưởng thụ, anh thấp giọng cười tiếp tục hỏi: “Đang suy nghĩ cái gì? Có phải muốn anh như vậy không? Hả?”

Tử Thời bị anh hành hạ muốn sống không được muốn chết cũng không xong, vừa khóc vừa quay đầu lại chủ động hôn anh, nhẹ nhàng cắn lấy đầu lưỡi anh mút vào, hi vọng anh không nói chuyện nữa, chuyên tâm hơn... Thịnh Thừa Quang đúng là bị cô hấp dẫn đòi sự chú ý, môi lưỡi quán quýt khó mà buông ra, phía dưới chiếm lấy cô vừa mạnh vừa sâu, làm anh nhiệt huyết sôi trào lại rất hài lòng.

Cả người cô bị hôn chỗ nào chỗ đấy đều đỏ, anh buông cô ra, lật lại, ngửa mặt nằm trong bồn tắm.

Làm tư thế này liền thấy được rõ ràng vẻ mặt cô khi được anh yêu thương, Thịnh Thừa Quang vừa nhìn máu trong người đã nóng lên, không quan tâm mạnh mẽ chạy nước rút.

“Bảo bối...” Thời gian dài anh chưa từng làm, lần đầu tiên cũng có chút miễn cưỡng, cảm giác mình không được anh vội vã đưa tay nâng cô lên, ôm thật chặt trong ngực hôn liên tiếp, phía dưới gắt gao chiếm lấy cô, động đến sâu bên trong, trong chốc lát liền gằm nhẹ kết thúc.

Trong phòng tắm lại trải qua hai lần nữa mới kết thúc, tắm rửa xong tinh thần Thịnh Thừa Quang rạng rỡ đi ra, khăn tắm trong ngực đang bao lấy người bị tắm đến nổi màu hồng, đã thoi thóp.

Náo loạn cả đêm, hai người đều ngủ rất ngon. Ngày hôm sau Thịnh Thừa Quang dậy trễ, khi tỉnh lại trời đã sáng rõ, anh duỗi lưng một cái ngòai dậy, lắc đầu, cảm giác tinh thần rất sáng khoái, toàn thân thoải mái.

Tử Thời không ở trên giường, anh nghĩ thầm cô gái ngốc này nhất định là đi làm bữa sáng cho anh rồi, tâm tình tốt xuống giường đi phòng bếp tìm người.

Nhưng phòng bếp cũng không có ai.

Thịnh Thừa Quang đi vòng vo, ở bên ngoài nhà vệ sinh nghe được tiếng động của cô.

Anh đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Tử Thời ngồi xồm trên mặt sàn bên cạnh bồn cầu, đang nôn.

Thịnh Thừa Quang vội vàng đi đến ôm lấy cô, không để cho cô ngồi trên sàn gạch lạnh như băng.

Một tay vén tóc cô đang rũ xuống, một tay vỗ nhẹ trên lưng cô, “Làm sao thế này?”

Cô nôn khan không ngừng, hình như là đã nôn rất lâu rồi, suy yếu dựa vào lồng ngực anh, mắt nhắm hờ nhỏ giọng nói với anh: “Em khó chịu...”

Mặt cô trắng bệch dựa vào ngực anh nhỏ giọng nói khó chịu, trong lòng Thịnh Thừa Quang giống như bị ai đâm cho một dao, kéo khăn lông xuống lau mặt cho cô, anh dịu dàng an ủi nói: “Đừng sợ, không có việc gì, anh đưa em đi bệnh viện.”

Tử Thời lắc đầu một cái, đôi môi giật giật vừa muốn nói gì đó, vừa buồn nôn, từ trong ngực anh hương tới bồn cầu tiếp tục nôn khan. Thịnh Thừa Quang sốt ruột, không đợi cho cô nói chuyện, bế cô đứng lên liền đi ra ngoài.

Tử Thời quả thực rất khó chịu, lúc bị anh ôm lên xe cô giãy dụa nói tên một bệnh viện tư nhân: “Đi tìm bác sỹ Trần Hiên, anh ấy biết tình trạng của em.”

Thịnh Thừa Quang để cô xuống chỗ ngồi, cài tốt dây an toàn cho cô, “Đừng nói chuyện, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc... Có anh đây rồi.”

Bệnh viện mà Tử Thời nói là bệnh viện tư nhân, thu lệ phí đắt đỏ, nhưng đảm bảo bí mật cho bệnh nhân, từ nhỏ cô đã xem bệnh ở chính chỗ này.

Trần Hiên là một bác sỹ nam trẻ tuổi, dáng dấp vô cùng tốt, vì vậy khi anh cố gắng nhận lấy Tử Thời từ trong tay Thịnh Thừa Quang, Thịnh Thừa Quang trừng mắt liếc anh một cái.

“À... việc đó,” Trần Hiên thu tay lại, “Cô ấy khó chịu chỗ nào?”

Thịnh Thừa Quang ôm người đặt trên giường khám bệnh, “Cô ấy nôn rất nhiều. Kiểm tra thử xem.”

Trần Hiên nhìn cô gái yếu ớt trên giường bệnh một chút, lại nhìn người đàn ông trước mắt, ngẩn người, gọi y tá tới, giúp một tay kiểm tra cho Tử Thời.

Thịnh Thừa Quang sốt ruột chờ kết quả khám bệnh trong phòng khách, không ý thức nắm tay đi qua đi lại, anh khẽ cúi đầu, ánh mắt thật sâu không nhận ra

cảm xúc gì. Đợi rất lâu, thấy Tử Thời ngồi trên xe lăn được y tá đẩy ra, sắc mặt cô đã đỡ hơn một chút, chỉ là vẻ mặt nhìn qua rất lúng túng.

Thịnh Thừa Quang bước lên đón lấy, cúi người nhìn cô kỹ càng, Tử Thời lại cúi đầu cắn môi, hình như là có lời gì xấu hổ không dám nói ra... Trong lòng anh hung hăng dao động, thẳng người lên nhìn Trầm Hiên đứng một bên.

“Cô ấy... Cô ấy sao rồi?” Giọng nói Thịnh Thừa Quang hết sức bình tĩnh hỏi.

Trầm Hiên cười, ký tên trên tờ kiểm tra kết quả rồi đưa cho anh xem: “Không có việc gì. Là do thuốc không tốt gây tác dụng phụ, thể chất cô ấy hơi yếu, phản ứng có chút lớn.” Bác sỹ Trầm cười chăm chú nhìn người đàn ông của Tử Thời nói: “Thuốc tránh thai khẩn cấp là thứ rất tổn thương cho thân thể, đồng chí nam phải chú ý một chút nhé.”

Tử Thời xấu hổ không ngẩng đầu lên được, nhưng Thịnh Thừa Quang không nói câu nào, dần dần cô cảm thấy không bình thường, sợ hãi ngẩng đầu nhìn về phía anh, phát hiện anh dùng ánh mắt lạnh lẽo xa lạ đang nhìn cô chằm chằm, khi ánh mắt Tử Thời chạm vào mắt anh, trong nháy mắt đó nhịp tim cô như ngừng lại.

Cô không tự chủ trốn ra phía sau, sau lưng tiếp xúc với xe lăn, mặt vừa mới có chút khởi sắc lại trắng trở lại.

Chương 14

Trầm Hiên căn dặn Tử Thời ở trong bệnh viện nghỉ ngơi một lúc rồi rời đi.

Thịnh Thừa Quang không nói một lời ngồi bên cạnh chờ, nét mặt không chút thay đổi nhìn qua rất tuần tú, nhưng cũng làm Tử Thời hết sức sợ hãi.

Cô cố gắng nhớ lại mấy ngày nay những lúc anh đối xử tốt với cô, nụ cười dịu dàng và những cái ôm thân mật, khi cô xác định tồn tại chân thật, mới lấy can đảm đưa tay chạm vào anh.

Ngón tay nhẹ nhàng chạm lên cánh tay anh, cách lớp áo khoác, không thể cảm nhận nhiệt độ cùng tình cảm của anh, Tử Thời thoáng dùng sức, anh quay đầu nhìn lại.

“Có thể đi được rồi?” giọng nói anh bình tĩnh hỏi.

Tử Thời lặng lẽ rút tay về, gạt đầu một cái.

Hai người đi ra ngoài, cô y tá đuổi theo từ phía sau, chu đáo đưa cho Thịnh Thừa Quang một túi thuốc, phía trên ghi lời dặn của bác sỹ là thuốc tránh thai dài hạn, nói rằng đây là bác sỹ Trầm kê đơn, bác sỹ Trầm còn nói thuốc này không tổn thương thân thể như thuốc tránh thai cấp tốc.

Trầm Hiên này thật đúng là... Thịnh Thừa Quang có chút tức giận, sau khi ra ngoài tiện tay ném luôn túi thuốc kia vào thùng rác trước cửa bệnh viện.

Tử Thời thất thanh khe khẽ “A” một tiếng, Thịnh Thừa Quang đang bực bội, hỏi: “Thế nào?”

Giọng nói anh lạnh lùng, Tử Thời nửa chữ cũng không dám nói, vội vàng lắc đầu tỏ ra không có gì.

“Em không cần phải uống thuốc. Không muốn mang thai thì nói, sau này có thể không làm.” Nói xong anh xoay người đi. Tử Thời đứng tại chỗ nhìn anh sải bước đi xa, nghĩ rằng không thể đi theo, nhưng mà anh đi tới bên cạnh xe lại quay đầu lại tìm cô, nhướn mày hỏi: “Còn lo lắng gì nữa?”

Trên đường anh phóng rất nhanh, trong dạ dày Tử Thời cảm giác buồn nôn còn chưa dịu xuống, xe đi tốc độ như vậy cô liền khó chịu, chỉ còn cách che kín miệng để ngăn mình không nôn ra.

Thịnh Thừa Quang nhìn thoáng qua gương chiếu hậu thấy mặt cô trắng bệch, sau đó cho xe chạy chậm lại, rồi dừng ở ven đường.

Tử Thời vội vàng mở cửa xuống xe, mới vừa ngồi xuống bên đường cô liền nôn.

Buổi sáng cô còn chưa ăn cái gì cả, chỉ nôn ra nước trắng, trước mắt như có sao bay loạn, thật không dễ chịu. Bên tai nghe được âm thanh mở cửa xe thật mạnh, sau đó có người ôm lấy cô từ phía sau, giống hệt như lúc sáng sớm để cô dựa vào trong lòng ngực của anh, anh vén tóc cô, nhẹ nhàng vỗ về trên lưng cô.

Tử Thời run rẩy dựa vào lòng anh.

Thịnh Thừa Quang cầm trên xe xuống một chai nước, giúp cô súc miệng, rồi để cho cô uống hai ngụm. Đợi cô cảm thấy dễ chịu, anh mới ôm cô trở lại trên xe.

Lúc anh nghiêng người tới cài dây an toàn, Tử Thời không kiềm chế được, cố lấy can đảm đưa tay ôm anh.

“Thật xin lỗi...” Trên tóc cô ẩm ướt, dán lên mặt anh, ngay cả trong âm thanh cũng mang hơi nước, làm trong lòng Thịnh Thừa Quang mềm nhũn.

“Nếu anh không phát hiện ra, có phải em định mỗi lần đều uống thuốc? Em có biết rằng thuốc đó một năm cũng chỉ được uống hai lần?” Không hiểu vì sao trong lòng anh không nén được cơn giận, “Em nghĩ cái gì thế?!”

“... Em không biết...” Tử Thời khóc, “Xin lỗi anh...”

Nghĩ chắc là cô cũng không biết, thật ra cũng không phải Thịnh Thừa Quang nổi giận đối với cô. Anh từng nói qua về sau cô liền đi theo anh, những việc này, căn bản là cô không biết.

Vậy mà cảm thấy áy náy trong lòng.

Thịnh Thừa Quang vuốt đầu tóc trong ngực, giọng nói mềm nhẹ hơn một chút, “Tử Thời, em nói cho anh biết, tại sao phải uống loại thuốc kia? Còn có

lúc trước em mua những thứ đó, có phải em không muốn sinh con cho anh, phải không?”

Cô không trả lời, chỉ khóc.

Thịnh Thừa Quang kiên nhẫn đợi rất lâu, nhưng bị tiếng khóc của cô làm tâm trí rối loạn, rất muốn gào lên với cô một câu nhưng lại sợ dọa cô, nhìn lâu muốn học máu, mạnh mẽ gỡ tay cô ra, cài xong dây an toàn cho cô, anh vòng ra trước đầu xe rồi lên xe, mặt vẫn âm trầm như trước.

Nhưng khi xe chạy trở lại trên đường, so với bình thường còn chậm chạp hơn rất nhiều.

Thịnh Thừa Quang đưa Tử Thời về đến nhà anh, nhưng anh không bước xuống xe.

Tử Thời yên lặng chảy nước mắt, khi anh dừng xe không đợi anh lên tiếng, một mình xuống xe đi lên lầu.

Cô đi lên thu dọn hành lí của mình, lấy tấm thẻ màu đen với chìa khóa anh đưa cho cô ra, để ở vị trí dễ thấy trên bàn trong phòng khách.

Lúc này chuông cửa bỗng vang lên, cô vừa mừng vừa sợ nhảy dựng lên, nhào ra mở cửa, nhưng ngoài cửa không phải là người vừa đi quay lại, mà là một người con trai còn trẻ mang theo hộp đồ ăn.

“Tiểu thư, cô khỏe chứ,” cậu trai trẻ đó mặc đồng phục khách sạn rất lễ phép khi nói chuyện: “Đây là Thịnh tiên sinh căn dặn cho khách sạn chúng tôi đưa cháo tới, mong cô hãy dùng khi còn nóng.”

Tử Thời cảm ơn anh ta, lấy hộp đồ ăn đi vào, cô mở ra nhìn bên trong, tầng thứ nhất là một đĩa bánh, bánh bao với bánh mì hấp, tầng thứ hai có hai hộp cơm làm bằng gốm, mở ra nhìn thì thấy có hai loại cháo là cháo thịt nạc và cháo bí đỏ, vẫn còn nóng hổi, tầng thứ ba là cái khay trong đó có tám ngăn nhỏ, bên trong mỗi ngăn có một ít thức ăn mỗi loại, nhìn qua rất nhẹ nhàng thoải mái lại ngon miệng.

Mỗi một hộp Tử Thời đều mở ra, sau đều đóng lại toàn bộ.

Lấy hộp đồ ăn để ở trên bàn bên cạnh tấm thẻ đen và chìa khóa, cô nhìn mấy thứ này ngẩn người một lúc, bỗng đứng dậy chạy vào phòng ngủ lấy ra một cái áo sơ mi trắng của anh ở trong tủ ra, lén lút bỏ vào vali hành lý của mình mang đi.

Cô trở về chính nơi ở của mình, thím đang lau sàn trong phòng khách, lúc Tử Thời đi vào ngẩng đầu nhìn một cái sau đó... Tiếp tục lau sàn. Tử Thời nhẹ giọng nói: “Thím, con về rồi đây.” Sau đó một mình kéo va li hành lý lên lầu.

Trở lại phòng ngủ mười tám năm của mình, đóng cửa phòng, cô mệt mỏi dựa vào sau cửa trượt chân xuống, ngồi trên sàn.

Lấy từ trong va li cái áo sơ mi trắng ra, Tử Thời cầm cái áo nâng trong lòng bàn tay, run rẩy úp mặt xuống, lúc lâu sau cô khóc lên.

Thịnh Thừa Quang, cô nhẹ giọng gọi tên anh trong lòng, xin lỗi anh.

Xin lỗi anh, em còn chưa làm tốt, làm anh không vui. Nhưng mà, em không có gì cả, em thật sự không dám... Không dám dùng tất cả đánh cược. Nếu chỉ một mình em, bất kể như thế nào cũng được, nhưng em không thể kéo thêm một đứa bé vô tội theo em nữa, em không thể trở thành người mẹ tốt.

Cô im lặng khóc rất lâu, khóc mệt liền ngủ thiếp đi, co người lại trên thảm phía sau cửa, ôm áo sơ mi trắng của Thịnh Thừa Quang, ngủ rất say.

Lúc Phùng Nhất Nhất gọi điện thoại đến Tử Thời nửa mê nửa tỉnh còn tưởng là một giấc mơ, trong điện thoại âm thanh của Phùng Nhất Nhất vô cùng kích động: “Tử Thời! Tớ đã nói với cậu mà! Ông chủ của chúng ta rất khủng bố! Quá khủng bố luôn!”

Nghe tiếng bên kia điện thoại một tràng hoan hô, âm thanh Phùng Nhất Nhất phấn khởi truyền đến: “Trang web này của chúng ta chẳng phải Đại Đại cậu tạo ra sao! Công ty truyện tranh Thiên Thần sẽ phải quỳ gối trước chúng ta!”

“... Sao thế?”

“Chẳng lẽ ông chủ không nói cho cậu biết sao?! Cậu không biết à?! Lần này ông chủ ra nước ngoài đi gặp Mộng Công Hán hợp tác! Mộng Công Hán đó! Tử Thời! Đã bán bản quyền cho Mộng Công Hán rồi! Cậu sẽ nổi tiếng đó!”

Tử Thời suy nghĩ một chút, trả lời: “Ừ, tớ biết rồi.”

“Bây giờ cậu ở đâu?” Phùng Nhất Nhất nghe thấy giọng của cô có gì đó không bình thường, “Ông chủ nói tối nay sẽ mở tiệc ăn mừng đó, lúc nào thì cậu tới đây?”

“A, tớ biết rồi.” Tử Thời hỏi một đấng trả lời một nẻo, nói qua loa với Phùng Nhất Nhất mấy câu, rồi cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại cô ngồi dậy, phát hiện ngoài cửa sổ trời đã tối rồi.

Cô ngồi đó ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, so với lúc trở về cảm thấy chóng mặt, cô ngẩng đầu sờ sờ trán mình thấy hơi nóng, vội leo lên trên giường đi ngủ.

Đắp chăn ngủ đến khi trời tối mịt, đến lúc nửa đêm Tử Thời bị đói làm tỉnh lại, cô suy nghĩ một chút đúng là đã lâu mình chưa ăn gì.

Cô ngo ngoạy muốn đứng lên, nhưng vừa cử động liền choáng váng cả người đổ mồ hôi lạnh, vội vàng nằm xuống.

Muốn đưa tay ấn chuông gọi thím lên, nhưng lần mò rất lâu lại mò thấy điện thoại di động, cô lấy lại mở khóa, nhưng không biết lúc này có thể gọi cho ai.

Thịnh Thừa Quang... Một lần lại một lần cô đọc tên anh.

Đủ để chống đỡ cơn đói.

Có lẽ chỉ cần thành tâm là sẽ được đền đáp, điện thoại di động chợt sáng lên, sau đó rung lên làm tay cô tê dại, Tử Thời không dám tin mở to hai mắt, ngón tay run rẩy bấm vào trả lời, thật cẩn thận “Alo?” một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại, âm thanh Thịnh Thừa Quang rất đè nén: “Em đi đâu vậy hả?”

Tử Thời nhìn xung quanh mình, “Em... Em ở nhà em.”

Anh không lên tiếng, trong điện thoại yên lặng rất lâu, Tử Thời nhẹ giọng gọi anh: “Thịnh Thừa Quang...”

“Không có việc gì,” lần này anh trả lời, “Đã muộn thế này, ngày mai rồi nói, thân thể em không thoải mái, nghỉ ngơi sớm một chút, đừng thức đêm nữa.”

Anh nói xong hình như có ý muốn gác điện thoại, Tử Thời rất muốn gọi anh lại, nhưng chỉ ngập ngừng nói “Được”.

Lúc này đầu bên kia điện thoại của Thịnh Thừa Quang có người gõ cửa sỗ “Cốc cốc cốc”, sau đó Tử Thời nghe được âm thanh của một người đàn ông nói: “Ngài ổn chứ, tiên sinh, ngài không thể dừng xe chỗ này.”

Âm thanh này có chút quen thuộc, trong lòng cô khẽ động, từ trên giường ngồi dậy, hỏi anh: “Anh ở đâu thế?”

Bên kia anh đang nói ngắn gọn với người đàn ông kia mấy câu, sau đó yên lặng nói: “... Ngay trước cửa khu chung cư em ở.”

Tử Thời lớn tiếng nói “Chờ em!”, cầm di động nhảy xuống giường chạy ra ngoài.

Mùa này lúc đêm khuya rất lạnh, Tử Thời mới từ trên giường xuống mặc phong phanh, từ trong phòng ầm áp chạy một mạch đến cửa chung cư, cả người bị gió thổi lạnh lẽo. Thịnh Thừa Quang dừng xe ở bên đường của khu chung cư, thấy cô chạy như bay từ bên trong ra ngoài anh vội vàng xuống xe, bước tới, mở cánh tay chặn cô lại.

“Em chạy gì thế!”, Hôm nay anh thật sự là thế nào cũng cảm thấy không đủ muốn nổi nóng với cô, giận dữ bảo cô: “Còn mặc ít như thế!”

Vừa nói anh vừa cởi áo khoác ra bao lên người cô.

Trên áo khoác anh có mùi rượu, chắc là mới từ tiệc ăn mừng trở về nhà phát hiện không thấy cô, quần áo cũng không kịp thay vội đi tìm cô.

Tử Thời không thấy lạnh một chút nào, cố gắng vươn tay từ trong áo anh ra, giùng giàng muốn ôm anh.

Thịnh Thừa Quang tức giận, động tác thô lỗ đẩy tay cô lại, ôm ngang cô lên hướng xe đi tới.

Lúc này một chiếc xe việt dã cao lớn từ bên ngoài đường lái vào, vừa lúc chạy qua bên cạnh hai người, đột nhiên phanh gấp dừng lại.

Diệp Kỳ Viễn hào hứng hạ cửa kính xe xuống khuôn mặt tuấn tú từ từ lộ ra, cũng không nhìn về phía Tử Thời, “Thịnh Thừa Quang?” Anh kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh xe.

Lại nhìn người lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong ngực hấn, Diệp Kỳ Viễn lập tức nheo mắt lại!

Chương 15

“**T**ử Thời!” Giọng nói Diệp Kỳ Viễn nghe rất nguy hiểm, “Lập tức, ngay lập tức đi lại đây cho tôi!”

Tử Thời đối với Diệp Kỳ Viễn sợ hãi đã thành tính, nghe xong lời anh nói theo bản năng muốn rời khỏi ngực Thịnh Thừa Quang, nhưng ngay lập tức Thịnh Thừa Quang ôm cô lại, không nói lời nào bế cô vào trong xe.

“Đó là Diệp Kỳ Viễn,” Tử Thời nhỏ giọng giải thích với anh, “Anh ấy ở cạnh nhà em, chúng em là hàng xóm.”

“Anh biết.” Thịnh Thừa Quang cài cúc áo khoác lại cho cô, hôn trên miệng cô một cái, “Em ngồi đợi đừng cử động, không phải xuống xe.”

Tử Thời nhìn Thịnh Thừa Quang đóng cửa xe, đi qua, mà phía bên kia Diệp Kỳ Viễn cũng từ trên xe nhảy xuống, anh đá cánh cửa nhìn qua động tác có vẻ đang cáu giận.

Hai người đàn ông đối diện sai bước tới gần, Diệp Kỳ Viễn đưa tay kéo cổ áo Thịnh Thừa Quang, tung ra một cú đấm vừa đẹp vừa hung ác.

Thịnh Thừa Quang đưa tay ngăn cản, nhưng không có ý đánh lại.

Tử Thời tim đập rất mạnh, vội vàng xuống xe, nhưng cô vừa mới mở cửa xe, Thịnh Thừa Quang giống như có mắt ở sau lưng: “Tử Thời, trở lại.”

Tử Thời do dự rồi về ngồi lại trong xe.

May là họ không còn đánh nhau nữa, chỉ thấy Thịnh Thừa Quang nói khẽ với Diệp Kỳ Viễn mấy câu, Tử Thời nhìn thấy vẻ mặt Diệp Kỳ Viễn từ hung ác chuyển thành lạnh lẽo tức giận.

Cô cố gắng vênh tai mồm nghe một chút bọn họ nói chuyện gì, nhưng khoảng cách khá xa, âm thanh của bọn họ lại thấp, ngay cả một câu một chữ cũng không nghe thấy.

Rốt cuộc Diệp Kỳ Viễn cũng buông lỏng quả đấm, không kiên nhẫn đẩy Thịnh Thừa Quang một cái, sau đó bước tới xe của Tử Thời đang ngồi.

Anh đi tới gõ cửa sổ xe thật mạnh “thùng thùng thùng”, Tử Thời vội vàng hạ cửa kính xuống.

“Nghe cho kỹ, tôi chỉ hỏi cô duy nhất một lần.” Hình như Diệp Kỳ Viễn do dự gì đó, ánh mắt tàn nhẫn hung ác, anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Bây giờ cô cùng tôi về, hay là đi cùng hắn ta?”

Đôi môi Tử Thời vừa động đậy muốn trả lời, anh lạnh lùng nói thêm: “Cô suy nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời tôi! Nếu không hậu quả một mình cô gánh vác!”

“Tôi biết”, Tử Thời nói nhẹ, chuyện này cô nghĩ vô cùng rõ ràng, “Tôi muốn đi cùng Thịnh Thừa Quang.”

“Con mẹ nó đầu óc cô có vấn đề à?! Cô mới biết anh ta mấy ngày!?” Nháy mắt Diệp Kỳ Viễn giận tím mặt, “Tại sao?!”

“Bởi vì anh ấy tới đón tôi.” Tử Thời nhỏ giọng nhanh chóng nói.

Nếu như anh ấy ghét bỏ cô, vứt bỏ cô... cô sẽ rời khỏi anh ấy, nhưng bây giờ anh ấy tới đón cô, cô nhất định muốn đi cùng anh.

Diệp Kỳ Viễn nâng người đứng thẳng lên, sau lưng là khung cảnh lúc nửa đêm, anh nhìn cô gái cúi đầu trong xe, lắc đầu một cái. Làm như thất vọng, lại giống như... Thở phào nhẹ nhõm.

Thịnh Thừa Quang từ trong màn đêm chậm rãi đi tới, mở cửa buồng lái ngồi vào, mang Tử Thời đi.

Trở lại chỗ ở của Thịnh Thừa Quang, vừa vào cửa liền thấy cái hộp đựng thức ăn ở trên bàn trong phòng khách bị đánh đổ, hộp gôm đựng cháo trứng thịt nạc vỡ làm hai nửa, toàn bộ cháo rơi vãi trên thảm... Tử Thời quay đầu một chút xem kẻ đầu sỏ gây ra, Thịnh Thừa Quang cố giả vờ ra vẻ không xấu hổ, ho một tiếng, nói: “Em vào trong nằm một lúc đi, anh đi làm cho em chút gì đó.”

Anh nhắc nhở một cái, Tử Thời cũng cảm thấy đói bụng, một ngày chưa có cơm nước gì, cô vuốt vuốt cái bụng xẹp lép, lúc này mới nhận ra trong dạ dày rất khó chịu.

Thịnh Thừa Quang thấy liền nổi giận: “Lúc đưa tới còn nóng em cố tình không ăn, cho em đói chết!”

So với lúc anh cười lạnh lùng với cô, dáng vẻ anh nổi giận như vậy Tử Thời lại không sợ, ngược lại còn cảm thấy vui vẻ trong lòng, cô thậm chí còn ỷ sủng mà kiêu ôm bụng nhỏ giọng làm nũng: “Đói quá... em không đi được!”

Thịnh Thừa Quang thấp giọng mắng một câu, bước tới bế cô lên, đưa vào trong phòng ngủ.

Khi đặt cô lên giường, cô không chịu buông tay để anh đi, anh đành mặc cho cô ôm.

“Thịnh Thừa Quang...” Tử Thời thân mật cọ vào cổ anh, “... Em khỏe rồi!”

Cùng lúc cô đóng kịch với cọ xát là tiếng đàn ông cười buồn bực, im lặng một lúc anh chợt hỏi: “Vậy tại sao em còn muốn rời đi?”

“Bởi vì sợ anh đuổi em đi.” Cô khe khẽ thở dài một tiếng, “Em tự rời khỏi anh, so với bị đuổi sẽ tốt hơn một chút... Một chút nhỏ thôi.”

Thịnh Thừa Quang hôn lỗ tai cô, “Đúng là một cô gái ngốc.”

Anh thở ra hơi nóng phun vào trong lỗ tai cô, ngứa khiến cô rụt cổ lại tránh, Thịnh Thừa Quang lại không để cho cô tránh, trên giường hai người chơi đùa âm ỉ như trẻ con.

Cuối cùng Thịnh Thừa Quang dùng ưu thế chiều cao cùng trọng lượng cơ thể áp chế cô tuyệt đối, toàn thân Tử Thời bị anh ép không thể cử động, chỉ có thể vươn cái cổ dài cọ anh.

Giống như một đôi uyên ương chạm cổ vào nhau

“Thịnh Thừa Quang...” Tử Thời gọi đi gọi lại cúi đầu thở dài bên tai anh.

Giữa lúc đôi tình nhân đang tình ý triền miên, cô lại gọi cả tên họ của anh, Thịnh Thừa Quang nghe thấy có chút khó chịu: “Gọi anh Thừa Quang.”

Tử Thời nhỏ giọng hỏi: “Là nữ danh của anh sao?”

“Xem như thế đi.” Thịnh Thừa Quang cọ cổ cô, híp mắt vừa lòng.

“Các bạn của anh cũng gọi anh như vậy à?”

“Không, bình thường họ gọi tên tiếng Anh của anh.”

“Tên tiếng Anh? Tên tiếng Anh của anh là gì?”

Thịnh Thừa Quang thấy cô phiền phức, cắn một cái trên cổ cô, bất mãn hỏi: “Tại sao cái gì em cũng không biết thế? Em chưa bao giờ hỏi anh nhóm máu, cung hoàng đạo, sở thích,... Có phải thật ra ngay cả năm nay anh bao nhiêu tuổi em cũng không biết phải không?!”

Cái này... Đúng là Tử Thời không biết thật.

“Anh biết rõ cung hoàng đạo của em! Em thuộc cung Ma Kết! Giống anh!”

Cô chột nhớ đến, vui vẻ kêu lên: “Bởi vì sinh nhật chúng ta giống nhau!”

Chính anh cho cô sinh nhật, sau đó, cô cũng giống như các cô gái khác có sở thích nghiên cứu cung hoàng đạo.

Thịnh Thừa Quang ôm người đang nhảy cẫng vui vẻ vào trong lòng, nhẹ giọng gọi cô: “Cô gái ngốc”, nói: “Chúng ta không chỉ có sinh nhật giống nhau, cảm tính cũng giống nhau, anh lớn hơn em mười hai tuổi, vừa vặn là một vòng tuần hoàn.”

Tử Thời yên lặng đếm ngón tay, một lát sau nhỏ giọng kêu lên: “Anh ba mươi tuổi rồi!”

Bình thường thoạt nhìn anh cũng chỉ hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, lúc ngủ say nhìn còn ít tuổi hơn nữa, không ngờ là ba mươi tuổi rồi!

Thịnh Thừa Quang tiên sinh ba mươi tuổi, nghi ngờ nghe được một chút ghét bỏ khi cô kêu lên, rất bất mãn lập tức đè cô vào trong giường, giọng nói nguy hiểm chất vấn: “Em chê anh già?”

Tử Thời đưa tay ra, ngón trỏ với ngón cái ra dấu tay “Một chút xíu” để so sánh, “... Chỉ có một xíu như vậy thôi.”

Anh nhào lên cắn!

Tử Thời thét chói tai vặn vẹo trồn dưới người anh, cười không thở ra hơi, chọt cô giang hai tay nhào tới ôm lấy đầu anh, “... Nhưng mà, nhưng mà! Em rất thích...” Cô thở hồng hộc, ngọt ngào nói.

Đầu Thịnh Thừa Quang bị cô ôm chặt lấy, mặt chôn vào ngực cô cọ xát, một lúc lâu sau anh nhỏ giọng nói mờ ám, không một chút liên quan đến dự vọng: “Gọi anh, Tử Thời, gọi anh một tiếng...”

“... Thịnh Thừa Quang!”

“...” Anh kéo tay cô ra, ngẩng đầu lên, mắt cười mà không cười lộ ra sự uy hiếp.

“Em thích gọi anh như vậy!” Tử Thời giải thích, hai tay cô nâng mặt anh lên, trong ánh mắt mềm mại tràn đầy vui sướng, “Bởi vì sau này vẫn có thể gọi như vậy.”

Lúc này thân thiết muốn gọi tên anh Thịnh Thừa Quang, mặc dù sau này không thể ôm anh như vậy nữa, em vẫn có thể nhớ lại cái tên mà em thích.

Thịnh Thừa Quang không biết cái ý tưởng ngớ ngẩn trong đầu cô, nhìn thấy cô đỏ bừng mặt thở gấp kịch liệt, anh khắc chế chỉ hôn lên trán cô, “Được rồi... Anh đi làm cho em chút đồ ăn, em đừng ngủ trước, ăn chút gì đã rồi ngủ tiếp.”

“Ừ... Anh không cần lo lắng, thân thể em tốt lắm, ngày mai em khỏe liền ấy mà!” Tử Thời cam đoan.

Anh xuống giường đi giày, đang đi tới cửa, nghe vậy bước chân thoáng chậm lại, “Đúng vậy... Ngày mai em sẽ khỏe.” Anh xoay người lại cười cười với cô, “Ngày mai anh đưa em đi chỗ này.”

“Được.” Tóc Tử Thời tán loạn nằm trên giường nhìn anh, trong mắt tràn đầy ý muốn ỷ lại.

Thịnh Thừa Quang muốn cho cô ăn nhanh một chút để đi ngủ sớm, nếu bây giờ hâm cháo thì quá lâu, anh lấy cái hộp đựng cháo bí đỏ không bị đánh đổ bỏ vào nồi cơm điện hâm nóng, cùng lúc rán một quả trứng phía mặt ngoài chín mặt trong vẫn còn lòng đào, lấy chút thức ăn bày trong đĩa, sau khi cháo nóng lấy ra để cả bát trong nước lạnh, đợi hết nóng mới bung vào cho cô.

Khẩu vị Tử Thời rất tốt, mấy món ăn sáng cùng với một bát cháo to cô ăn gần một nửa, trứng rán cũng ăn hết cả. Thực ra cả ngày hôm nay Thịnh Thừa

Quang cũng chưa ăn gì, lúc này thấy cô ăn ngon miệng như vậy, anh cũng cảm thấy đói bụng, đợi cô ăn no, thức ăn còn lại anh ăn sạch.

Tử Thời bị anh ôm trong ngực, nhìn anh ăn thức ăn còn dư lại của mình, nhỏ giọng đùa giỡn anh: “Thịnh Thừa Quang, anh ăn nước miếng của em.”

Không may, người bị đùa giỡn da mặt rất dày, thân nhiên liếc cô một cái, nói: “Nói giống như trước đây anh chưa từng ăn không bằng.”

Tử Thời: “... Lưu manh!”

Thịnh Thừa Quang ý vị sâu xa cười: “Ha ha, em chưa từng ăn của anh sao.”

Tử Thời không nghe nổi nữa, chui ra khỏi lồng ngực anh, xoay mặt đi ném cái gối ôm, sau đó trùm chăn lẩn ra giữa giường.

Cô ở với anh càng lâu càng to gan, bây giờ còn dám can đảm ném đồ lên người anh. Thịnh Thừa Quang lấy cái gối ôm bị ném vào trong bát cháo xách ra ngoài, cười không biết có bao nhiêu vui vẻ.

Đợi anh rửa mặt xong trở lại giường, đã là đêm khuya, cả ngày hôm nay hai người vừa mệt vừa buồn ngủ, Thịnh Thừa Quang ôm cô cũng không muốn làm gì cả, nhưng mà thói quen trong tay nhớ tới ngực Tiểu Bạch Thỏ của cô, vô ý thức rà qua rà lại.

Nhưng anh phát hiện thân thể người trong lòng cứng ngắt.

Khóe miệng anh giương lên, buông lỏng tay, kéo chăn tới bao lấy cô, ôm cả chăn vào trong ngực, “Ngủ đi, khuya lắm rồi.”

Rất lâu không nghe thấy tiếng cô, lâu đến mức Thịnh Thừa Quang nghĩ rằng cô đã ngủ rồi, bỗng nhiên cô chuyển động, dùng sức giãy giụa từ trong chăn ra ngoài, chui vào trong ngực anh.

Cô ôm eo anh rất chặt, mặt chôn trong ngực anh, một lúc sau Thịnh Thừa Quang cảm giác được ngực ướt một vùng.

Chắc là bên trong nước mắt có muối, nếu không ngực anh sẽ không ần ần đau như vậy.

Trong mắt Thịnh Thừa Quang lóe lên rất nhiều loại cảm xúc, nhưng mà đêm tối yên tĩnh, người trong lòng lại mỏng manh như vậy, cuối cùng anh chỉ buồn phiền.

“... Được rồi,” anh cứng ngắt vỗ về nhẹ người trong lòng, “Đừng khóc... Làm sao em nhiều nước mắt như vậy?!”

Làm lòng anh đau muốn chết.

Đỗ dành thế nào đi nữa cô vẫn khóc không ngừng, Thịnh Thừa Quang cũng rối loạn, đành cúi người hôn cô. Trong miệng nếm được vị mặn, tất cả đều là nước mắt của cô, anh ý loạn tình mê nghĩ: không xong, lần này ngay cả trái tim bên trong cũng bắt đầu đau rồi.

Quả thật hai người rất mệt mỏi, ôm nhau thật chặt hôn rất lâu, sau đó cũng không làm gì cả, Thịnh Thừa Quang ôm cô trong ngực dỗ dành như dỗ dành một đứa bé, cuối cùng anh cũng ngủ thiếp đi, chỉ là trong lòng không yên, chợp mắt một lúc rồi lại tỉnh lại xem cô, cuối cùng cô cũng ngủ say, ngửa khuôn mặt tràn đầy nước mắt không còn phòng bị, ngủ yên trong lòng anh.

Thịnh Thừa Quang nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn bóng loáng một lúc rất lâu, im lặng đứng dậy lấy khăn mặt ấm nóng, rón rén lau mặt cho cô, rồi mới đi ngủ.

Ánh sáng chiếu khắp phòng ngủ.

Người trên giường giật giật.

Tử Thời dụi mắt ngồi dậy, không nhìn thấy Thịnh Thừa Quang, cô xuống giường đi tìm, vừa ra khỏi phòng ngủ đã thấy anh đang đi ra từ trong phòng bếp, trong tay nâng một cái mâm nhỏ màu sắc hương vị hấp dẫn toàn bộ đều là trứng trắng cùng với cá rán nhìn giòn giòn rất đáng yêu.

“Chào buổi sáng.” Anh đứng đó, cười với cô.

Ánh nắng buổi sáng mới lên chiếu từ cửa sổ vào phía sau lưng anh, anh như tắm mình trong ánh sáng trong suốt, tươi sáng mà có khí chất, Tử Thời đứng ở cửa khuất bóng nhìn anh, trong lòng đầy kiêu ngạo và lo lắng.

Thật tốt, người đàn ông này thích cô.

Thế nhưng đàn ông như thế này, sẽ thích cô được bao lâu?

“Đi đánh răng rửa mặt, em ăn cơm xong thì cùng anh ra ngoài.” Thịnh Thừa Quang lấy sữa đậu nành rót vào trong ly cho cô, nói.

Tử Thời cảm thấy thời khắc như bây giờ quá hạnh phúc, mề nheo không chịu đi, đứng bên cạnh cửa trông chờ hỏi anh: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Tôi hôm qua anh đã nói với em rồi mà, quên sao?” Anh không trực tiếp trả lời cô, cười thúc giục: “Nhanh chút, chúng ta bị muộn rồi.”

“Oh...” Tử Thời lưu luyến không rời xoay người đi vào.

Chương 16

Nơi mà Thịnh Thừa Quang đưa Tử Thời đi, chính là bệnh viện hôm qua mà hai người đã tới.

Trong lòng Tử Thời bỗng nhiên sợ hãi, lắc lắc tay anh, nhẹ giọng hỏi: “Tôi chỗ này làm gì?”

“Dẫn em đi gặp mặt một người.” Thịnh Thừa Quang nắm tay cô rất chặt, lúc bấm thang máy còn cười với cô.

Thang máy đi đến tầng cao nhất. Cửa vừa mở ra, liền chạm mặt với hai cô y tá hai cô gật đầu mỉm cười với Thịnh Thừa Quang, giống như đều quen biết anh: “Thịnh tiên sinh tới đây à. Cậu Tề Quang ăn sáng xong rồi, lúc này đang nghỉ ngơi.”

“Không có việc gì, không cần đánh thức cậu ấy.” Thịnh Thừa Quang gật đầu với họ một cái, vẫn tiếp tục đi, đưa Tử Thời đi thẳng đến cuối hành lang, đến trước một phòng bệnh duy nhất của tầng này thì dừng lại.

Trên cửa phòng bệnh có một ô cửa kính có thể nhìn vào bên trong, từ ô kính nhìn vào, có thể thấy trong phòng bài trí rất thoải mái ngập tràn ánh mặt trời, chỗ bên cửa sổ nơi ánh sáng chiếu vào để một cái ghế nằm nhìn qua vô cùng thoải mái, một người đàn ông trẻ mặc đồ thể thao màu trắng nằm nghiêng phía trên, đang nhắm mắt, chắc là ngủ thiếp đi.

Anh ta quay lưng về phía cửa sổ, nên Tử Thời nhìn thấy rất rõ ràng khuôn mặt anh.

Trong nháy mắt cả người Tử Thời cứng ngắc.

Thịnh Thừa Quang ôm cô từ phía sau, anh cúi đầu đôi môi dán trên lỗ tai cô, nhẹ nhàng nói: “Cô của anh lúc sinh cậu ấy đã sinh non, cậu ấy vừa ra đời đã vào phòng giám hộ, cho nên từ nhỏ đến khi lớn lên thân thể cậu ấy vẫn không tốt... Vào năm ngoái bác sỹ nói cho bọn anh biết: bệnh của cậu ấy gọi là “tính chất dinh dưỡng cơ thể không đầy đủ”. Loại bệnh này sẽ làm cho cậu ấy càng ngày càng suy yếu hơn, sau đó sẽ không thể đi lại được, thậm chí có thể chết...”

Thịnh Thừa Quang ôm chặt người trong lòng, giọng nói thân thiết, giống như lời tâm tình bình thường: “Trước mắt chưa tìm ra biện pháp trị liệu bệnh này, nhưng bác sỹ bên châu Âu nói cho anh biết: chỉ cần tìm được đối tượng phù hợp, họ có thể thử phẫu thuật cấy ghép tế bào, có lẽ sẽ chữa khỏi cho cậu ấy.”

“Nhưng mà, lúc đó anh gặp phải một vấn đề.” Thịnh Thừa Quang nói khẽ bên tai cô thở dài một hơi, làm toàn thân Tử Thời dựng tóc gáy: “Loại máu của Tề Quang là Rh âm tính rất hiếm thấy, tìm được người có cùng loại máu với cậu ấy rất khó khăn, bọn anh tìm một năm rồi, vẫn không thu hoạch được gì.”

Người trong lòng anh toàn thân run rẩy, Thịnh Thừa Quang ôm cô chặt hơn một chút, dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, anh biết rõ em không phải loại máu Rh âm tính, em và anh đều là nhóm máu A, đúng không?” Anh nắm bờ vai cô, chậm rãi xoay cô lại đối mặt anh.

Cô gái ngốc của anh, hình như tưởng tượng rất nhiều điều nhưng không hiểu, ánh mắt mê man nhìn anh, vẻ mặt tuyệt vọng lại bất lực.

Thịnh Thừa Quang cúi đầu hôn lên mắt cô, cảm nhận mắt cô dần dần nhắm lại, lông mi khẽ run không ngừng... Anh nói: “Nhưng mà con của chúng ta có tỷ

lệ 50% là máu Rh âm tính, ngoài ra bố của anh với mẹ của cậu ấy là anh em ruột, mà em với cậu ấy là cùng cha khác mẹ, con của chúng ta có huyết thống rất gần với cậu ấy, chính xác là người trên thế giới này có thể cho tế bào để cấy ghép.”

Giờ phút này giọng nói Thịnh Thừa Quang tựa như xa xôi, không có Cục quang⁽¹⁾ của màn đêm Bắc Cực, lạnh lẽo giống như Hàn Phong thổi qua muôn dặm tuyết, lại tựa như những tảng băng sơn Âm Ảnh khổng lồ sâu ngàn thước dưới đáy biển... làm người khác rét lạnh thấu xương: “Tử Thời, em không thể cự tuyệt mang thai, đây là em nợ cậu ấy.”

Người bị anh hôn bỗng nhiên ngửa ra phía sau, trợn to hai mắt nhìn anh, bờ môi run rẩy không nói ra được một câu.

Thịnh Thừa Quang nhìn vẻ mặt của cô nở nụ cười, tàn nhẫn dịu dàng nói: “Tên cậu ấy là Thịnh Tề Quang, nhưng mà bố cậu ấy họ Triệu, Triệu Hoài Chương. Tử Thời, em có biết người có tên này hay không?”

Anh thận trọng nhìn phản ứng của cô, đáy mắt cô trong nháy mắt hoảng sợ làm trái tim anh một lần lại một lần thắt chặt, vừa như dự đoán, vừa đau khổ.

Dạ, Tử Thời... biết.

Hàng năm người đàn ông đó sẽ đến thăm cô một hai lần, tuần tú nho nhã, tác phong nhanh nhẹn, mỗi lần tới ông ấy đều đưa cô đi ăn một bữa cơm, mặc dù nói chuyện với cô rất ít, nhưng cô biết đó là bố cô.

Bố cô tên là Triệu Hoài Chương, có một lần ông làm rơi chỗ Tử Thời thẻ chứng nhận của hội nghiên cứu và thảo luận Mỹ thuật, phía trên có ghi tên cùng với ảnh của ông.

Lần đó là ông tham gia hội thảo xong thuận đường sang đây thăm cô, hội thảo kết thúc, thẻ chứng nhận hội viên cũng không cần nữa, ông làm rơi nhưng sau đó cũng không quay lại tìm. Còn Tử Thời thì cất cẩn thận trong tủ quần áo cả năm trời, năm sau lúc ông đến không có hỏi tới, cô mới yên tâm, im lặng, vui vẻ cất giữ.

Nhiều năm qua, cô lấy ra nhìn không biết bao nhiêu lần: Bố cô tên là Triệu Hoài Chương.

Trước mắt cô hiện lên rất nhiều hình ảnh, trời đất quay cuồng, Tử Thời cảm thấy choáng váng, trong lúc hỗn loạn tay cô chống giữ lên cửa, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

Thịnh Thừa Quang nhíu mày liếc nhìn bên trong phòng, sau đó kéo cô qua một bên.

Để cho cô ngồi trên ghế dài, anh ngồi xuống trước mặt cô, sửa lại tóc cho cô, nói tiếp: “Người phụ nữ sinh ra em đã từng là trợ lý riêng của cô anh, vì bà ấy có nhóm máu Rh âm tính giống với cô của anh, cho nên từ lúc còn đi học đã

được Thịnh gia tiếp nhận rồi giúp đỡ, vẫn luôn ở bên cạnh cô của anh, sau đó, bà ấy thừa dịp lúc cô của anh mang thai đã cùng bố em, sau đó thì có em. Cô anh phát hiện ra việc này, nhất thời kích động, dẫn đến Tề Quang mới bảy tháng đã sinh non... Tử Thời, em nói có đúng là em nợ cậu ấy hay không?”

Tử Thời cố gắng ngồi lùi về phía sau, cả lưng đã muốn dính lên tường, sắc mặt cô so với bức tường còn trắng hơn.

Thật ra thì cô rất muốn lấy tay che lỗ tai, nhưng mà tay cô hoàn toàn không làm theo điều khiển của cô.

Trên mặt Thịnh Thừa Quang lại xuất hiện vẻ mặt làm cô cực kỳ sợ hãi: lạnh lùng, khinh miệt, coi thường, chán ghét... Anh mang theo vẻ mặt đó, nói từng câu từng chữ: “Người sinh ra em đối với cô của anh lấy ân báo oán, em thì sao? Em có biết rằng sự tồn tại của em đối với cô anh, đối với Tề Quang châm chọc như thế nào? Nhưng hiện tại em khỏe mạnh, bình an ngay từ lúc sinh, cầm tiền của Thịnh gia tiện tay mua một cái túi năm vạn, một cái áo khoác ngoài tám vạn, Tề Quang lại bị hành hạ nằm trên giường bệnh... Tử Thời, em nói có phải em nợ Thịnh gia chúng ta hay không?”

Giọng nói anh lúc gần lúc xa, Tử Thời mơ màng, nghe không chân thực.

“... Cái bóng ở trong nước, có rõ ràng đi nữa cũng không phải thật.” Cô im lặng ngẩn người lâu như vậy, chột nói.

Thịnh Thừa Quang nhướn mày: “Cái gì?”

“Cái bóng của sao và trăng... không phải thật, đây chẳng qua là cái bóng... không phải sao và trăng thật.” Cô nhỏ giọng nói, thần sắc trong mắt đã không còn bình thường, “Cho nên ở bên hồ cũng chẳng được gì! Nên quay về rừng rậm đi!”

Ánh mắt Thịnh Thừa Quang đột nhiên lạnh đi, xốc cô lên. Trước mắt Tử Thời hình ảnh chông chát, ngực đột nhiên khó chịu, không chịu nổi mềm mại ngã xuống.

Trên đường trở về, Tử Thời tỉnh lại.

Cô không nói gì, hỗn loạn cuộn mình trong chỗ ngồi, sau khi về đến nơi là Thịnh Thừa Quang ôm cô xuống xe, lại ôm cô lên lầu.

Cô vừa nằm lên giường, tay đã tìm kiếm cái chăn, cô kéo chăn bao bọc lấy cơ thể mình, run lẩy bẩy trốn vào.

Hôm nay Thịnh Thừa Quang có một hợp đồng rất quan trọng cần kí với Thiên Thần, nhưng lúc này anh không còn tâm trạng, ngồi xuống trên sofa để cạnh giường, anh lẳng lặng nhìn cô.

Cô gái này, thế mà ngủ mất rồi.

Trong phòng yên tĩnh nghe được tiếng hít thở đều đặn của cô, Thịnh Thừa Quang một tiếng lại một tiếng đếm theo, bất tri bất giác tiếng hít thở của anh điều hòa cùng với hơi thở của cô làm một.

Nhịp hô hấp cùng nhau, anh trông chừng người đang ngủ, nhớ lại rất nhiều chuyện trong quá khứ.

Anh ở bên Mỹ đã rất nhiều năm, vốn không có ý định trở lại nơi này. Nước Mỹ có bạn bè của anh, có một vùng oai phong của anh, tung hoành trên phố Wall⁽²⁾, anh thích tác phong làm việc không gò bó, mà sản nghiệp của Thịnh gia, phần lớn là công nghiệp, anh không có hứng thú.

Vả lại ban đầu Thịnh gia là do cô anh giữ gìn, nên muốn giao lại cho Tề Quang.

Sau khi Tề Quang vừa ra đời... thiếu chút nữa đã không vượt qua được. Lúc đó Thịnh Thừa Quang đang học trên một hòn đảo nhỏ hoang vu của Anh quốc, nội quy của trường nghiêm ngặt, kí túc của trường không đồng ý cho anh được trở về, ngay đêm đó cậu bé mười ba tuổi vượt qua tường rào cao 2 mét trốn ra khỏi trường học.

Sau khi trở về nước anh biết được nguyên nhân việc cô anh sinh non, lúc đó thiếu chút nữa anh muốn giết Triệu Hoài Chương.

Thực ra ngày trước anh đối với Triệu Hoài Chương cũng rất tốt, cả Thịnh gia cũng vậy: lúc cô anh lập gia đình tuổi đã không còn trẻ, cô đối với Triệu Hoài Chương vừa gặp đã yêu, mặc cho Triệu Hoài Chương là một họa sĩ nghèo, bởi Thịnh gia thứ không thiếu nhất chính là tiền, bỏ ra vài triệu, lập tức Trịnh Hoài Chương trở thành họa sĩ nổi tiếng thế giới, hạnh phúc mỹ mãn kết thân cùng Trịnh gia.

Thế mà người đàn ông được Thịnh gia một tay nâng lên, lại phá hủy cả đời cô của Thịnh Thừa Quang.

Cô anh thủy chung không thể tha thứ cho ông ta, nhưng cho tới bây giờ vẫn không muốn ly hôn, cô không cho phép Thịnh Thừa Quang làm hại ông ta, thậm chí ngay cả Tử Thời cô anh cũng lặng lẽ nuôi lớn - lần đầu tiên Thịnh Thừa Quang biết được cô mua nhà cửa cùng với người chăm sóc cho cô bé kia thì anh nổi giận bỏ đi Mỹ, không bao giờ để ý chuyện nơi này nữa.

Nhưng Tề Quang bị bệnh.

Thịnh gia sử dụng những người đầu ngành, tìm trên toàn thế giới người có điều kiện cấy ghép phù hợp, Thịnh Thừa Quang vừa nhận được tin liền bỏ lại tất cả ở Mỹ, trở về trong nước, trở về Thịnh gia.

Một năm này, sống rất khổ sở.

Đầu năm anh, anh cùng với các bác sỹ chữa trị cho Tề Quang đi họp ở châu Âu, trở về trên máy bay anh mệt mỏi co quắp trong chỗ ngồi, nữ tiếp viên hàng không tới thay cho anh cái chăn, vô tình hay cố ý cọ bấp đùi anh, anh chán ghét nhắm mắt lại giả vờ ngủ, chợt nghĩ đến: nếu như không tìm được người phù hợp, có lẽ có thể sinh một người.

Cô nợ Thịnh gia, nợ Tề Quang, tại sao không để cho cô trả?!

Thịnh Thừa Quang đứng lên, đi tới bên giường cúi người xuống, nhẹ nhàng đưa tay vén tóc rối trên mặt cô.

Nhưng tại sao thuận lợi đi tới bước này, cô đã sắp sụp đổ trước mắt anh, giờ phút này anh lại không cảm nhận được một chút vui vẻ của việc trả thù?

Bàn tay ẩm ướt nóng nóng, Tử Thời đã tỉnh lại, im lặng chảy nước mắt.

“Em không muốn hỏi một câu về người sinh ra em sao?” Thịnh Thừa Quang cố gắng muốn cho bản thân cảm thấy vui vẻ.

Nhưng người khóc không ra tiếng kia chôn mặt trong bàn tay anh, chậm rãi lắc đầu.

Thịnh Thừa Quang vốn là muốn nói cho cô nghe: người đàn bà đó lấy từ trong tay cô anh một khoản lớn phí phá thai, nhưng lại lên lút sinh cô ra, sau đó lợi dụng cô đòi Thịnh gia một số tiền lớn khác, cuối cùng vứt bỏ cô trên bậc cửa Thịnh gia... mười tám năm rồi chưa bao giờ xuất hiện.

Nếu anh nói ra như vậy, liệu cô có khóc kịch liệt hơn?

Thịnh Thừa Quang cứng rắn rút tay ra, đi ra bên ngoài phòng khách vội vã đốt một điếu thuốc.

Ghi chú:

1. Cực quang: là một hiện tượng quang học đặc trưng thể hiện bởi ánh sáng trên bầu trời về đêm. Các cực quang mạnh nhất thường diễn ra sau sự phun trào hàng loạt của mặt trời. Các dải sáng này liên tục chuyển động và thay đổi làm chúng trông như những dải lụa trên bầu trời vô cùng đẹp. Nếu nó xảy ra ở Bắc bán cầu thì gọi là Bắc cực quang, ở Nam bán cầu thì gọi là Nam cực quang.

2. Phố Wall: (tiếng Anh: Wall Street) là một tuyến phố ở hạ Manhattan, thành phố New York, tiểu bang New York, Hoa Kỳ. Wall Street là nơi đóng trụ sở của Sở giao dịch chứng khoán New York; qua thời gian, thuật ngữ Wall Street là cách nói tắt để đề cập đến tầm quan trọng tài chính có ảnh hưởng của ngành tài chính Mỹ, tập trung ở khu vực thành phố New York.